

לוי ששון (שפיק)

בן יונה-יצחק ולולו. נולד בי' במרחשון תרפ"ו (1925) בבגדד, בירת עיראק. בהיותו בן ארבע עלו הוריו ארצה, אך הוחזר לבגדד כעבור שלושה חדשים. בנערותו עלה שנית מבגדד ב' 1934. חונך חינוך דתי. למד בבית-הספר "דורש ציון" בירושלים. הצטיין בכשרונותיו ומוריו ניבאו לו עתיד מזהיר. אחרי סיום בית-הספר העממי המשיך ללמוד בבית-הספר "שקספיר", אך נאלץ לעבוד בפקידות כדי לעזור להוריו. עבד גם בוגרות ובמסחר. ביום עבד ובלילה למד בשקידה. משנת 1944 עבד כנהג בצבא ממשלת המנדט. היה חבר בתנועת "בני-עקיבא". אחרי-כן הצטרף לתנועת "מכבי-בר-כוכבא". הרבה לטייל בארץ ולסיירה. ב' 1945 התנדב לגדוד מכבי-אש בירושלים. היה אף להצלת רכוש יהודי מדליקות, אף הגיע לדרגת "מקשר ראשון". נבחר להשתתף בתמרון הארצי של מכבי-אש בתל-אביב, ועורר תשומת-לב לכשרונו וזריזותו. בן 16 נכנס ל"הגנה" וצורף לפלמ"ח. מתחילה סירבו לקבלו בגלל גילו הצעיר, אך לאחר שעמד בתוקף על רצונו ועבר כמה מבחנים נתקבל לש"י. שלט יפה בשפה הערבית. נשלח לקירס-חבלנים והצטיין בו. ביצע פעולות-מיקוש נועזות ורב היה חלקו בהנחת מוקשים בשטחי הפקר שבסביבת ירושלים ובביצוע פעולות-חבלה נועזות בלב מבצרי האויב. "מחר אנו נוסעים לחירות!" — היתה סיסמתו — פסוק שסיים בו אחד מפזמונותיו. מתחילת מלחמת-השחרור היה מפקד-חבלה בגדוד "מוריה" בירושלים. השתתף כחבלן מומחה בקרבות ממילא, קטמון, אבו-טור, בכיבוש נוטרדם, בפיצוץ המלון "סמירמיס", שייך-ג'ראח ועוד. לפני פיצוץ "סמירמיס", מרכזה של מפקדת האויב, חדר לשם בשליחות הש"י והביא ידיעות אשר הועילו להצלחת המבצע. גם יום לאחר הפיצוץ חדר ששון למרכז הערבי שבסביבה והביא דין-וחשבון מפורט על תוצאות פעולה זו.

נשלח לקורס מ"כ לחבלנים ואחר-כך סיים גם קורס ארצי לקציני-חבלה והיה מועמד לדרגת רב-סרן. חבריו לנשק כינוהו "מלך החבלנים". בשובו מהקורס הדריך את הטוראים-חבלנים ועסק בהכשרת הדרכים לשירות ובדיקתם, ובלילות עשה בחבלות, הפקיד אשר מילאו בכל להטו. פקודיו העריצוהו וחיבבוהו בשל יחסו החברי ודאגתו לכל אחד מהם. גולת-הכותרת של פעולותיו היתה הפריצה לשכינת מקור-חיים המנותקת. הודות להעזתו הצליח להגיע לשכונה עם מכונית עמוסה חמרי-נפץ, ציוד, מזון ורפואות. הוא לבש בגדי ערבי בסמכו על ידיעותיו המרובות בערבית ועבר בשקט ובבטחון ליד מחסום ערבי ראשון, שני, נסע בשכונה הערבית העויינת בית-צפאפה והגיע עד הצטלבות הדרכים אשר בין שתי השכינות בלי לעורר כל חשד. כאן הפנה בבת-אחת את מכוניתו לפאת המחסום של מקור-חיים, פרצו ונכנסו לשכונה תוך מטר יריות שניתך עליו מצד הערבים המופתעים. וכך הציל את השכונה מכליון. הוא נשאר בה עד שחרורה ועסק במיקישה ובהבטחתה. "לא נוצרתי לעשות לעצמי" — היה אומר. במכתביו וברשימותיו הוא מגלה הוש הנמור דק. ברשימתו שבכתובים "הנוער הבבלי בארץ", אשר בה סקר את מצבו הסוציאלי, החברתי והאידיאולוגי של נוער זה, נתן ביטוי לשאיפתו ליצור "התאחדות עולי בבל", ולעשות למען התערוהה בהוי הארץ. היה בו מן המנהיג האחראי והדואג לאחיו הנחותים, בלא שמץ של התנשאות והתרברבות.

לפני כיבוש הר-ציון נשלח לחסל עמדת-אויב מסוכנת והצליח בפעולה אשר פתחה דרך לפני כובשי המקום. אולם הוא עצמו נפגע מכדור אויב בשובו. דבריו האחרונים היו: "המשיכו, חבריה, במפעל, המשיכו גם בלעדי". הוא נפצע פצעים אנושים על הר-ציון בגמר הפעולה האחרונה, ערב שביתת הנשק, בערב כוכות, י"ד בתשרי תש"ט (17.10.1948). בדרך לבית-החולים מת מפצעיו. היה קבור בשייך-באדר. ב-30.8.1950 הועבר למנוחת-עולמים להר-הרצל בירושלים.